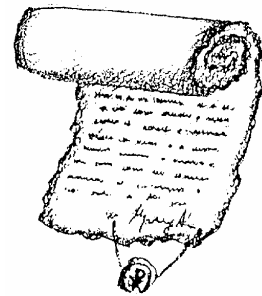

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2002. február 02. Gyertyaszentelő Boldogasszony

X. évfolyam 1. szám

Romhányi József: Körkérdés kutyákhoz: Miért ugatják a teliholdat?

Magyar kuvasz:

Úgy tudja, ezt nálunk meg sem engedik?
Csaholhatom reggelig!
Magát rosszul informálták, azt hiszem,
mert ugatni szabad nálunk, csak harapni nem.

Orosz lajka:

Hogy ne nőjön! Nincs rá keret.
Vakkantgatom csak a felet,
Mert látom, már mértéktartó.
Nem nyikkanok, ha már sarló,
S ha még a kalapács is felkúszna, halkan-
Csóválánám a farkam.

Német juhász:

Hogy miért? Kétfelől is meg lesz ugatva,
Mivel keleten kél és átmege nyugatra.
Bőven indokolja mind a két eset,
Hogy átugassanak illetékesek.

Angol bulldog:

-Ugyan! Sosem ugat egy jól nevelt angol,
ha éjjel barangol.
Tudom, honnét valók az ilyen álhírek:
...Írek!

Ír szetter:

-Őrfalkáink ma még csupán csaholnak,
de elkapjuk azt a holdat maholnap.
Ki is sütjük még este
Angolosan véresre...

Kínai csau- csau:

-Mit teng-leng fenn? Az ellenség kéme!
Link csel csak. Egy nagy ugrás, és vége!

Svájci bernáthegyi:

-Válaszom nemleges. Félfüllel hallottam
valami ilyesmit a magas Alpokban.
Hogy én is ugatnám éjszaka, azt kétlem.
Esetleg majd egyszer, kényelmesen, délben.

Keverék kiskutyám:

-Holdügyekhez még csak nem is konyítok.
De mert zavaros az égbolt,
Annyi fent az apró kémhold,
Félelmemben vonyítok.

A TARTALOMBÓL:

Olvasói levél.....	2.	oldal
Kiküldött munkatársunk jelenti.....	2.	oldal
Dal Ferenc atya búcsúztatására.....	3.	oldal
Taizé-i találkozó több szemszögből... 3-5.	oldal	
Piroska és Farkas.....	6.	oldal
Krónika.....	6.	oldal
Naptár.....	6.	oldal

TÉTÉNYI KÉPEK

Szeretek régi történeteket hallgatni, hajdani képeket nézegetni. Már többször betértem e célból egyházköz-
ségünk egyik "krónikásához".

1941.augusztust mutatott a naptár, már kitört a második világháború, elsötétítési parancs volt érvényben. Az esküvő-
re községi engedélyt kellett kérni, a lagziról este nem volt szabad fénynek kiszűrődnie az utcára.

Nézem az egyik képet. A kertben ülő, gyönyörű menyasszony és a sötét, hullámos hajú vőlegény körül népes társa-
ság, koszorúslányok, rokonok, ismerősök. Kimagaslik a csoportból a fiatal, eskető pap, **Pusztá Sándor**. Jó diszkosz-
vető volt, sokat sportolt, mondja róla vendéglátóm. Itt laktak Tétényben az öccsével, édesanyjával, Katona néni-
vel. Így hívták őket. De mert a pap verseléssel is foglalkozott, írói álnevet vett fel.

A papköltő nevével én 1996-ban találkoztam először, egy kiránduláson. Esztergomba menet megállót tartottunk Le-
ányfalun, a templomnál. Várt minket a plébános, aki pár szóval ismertette az egyházközségét és méltatta nagy előd-
jét, Pusztá Sándort. Ezután Gábor atya elmesélte egy személyes élményét esztergomi szeminarista korából. 1974
májusa volt. Összehívták a kispapokat, hogy egy látogató szólhasson hozzájuk. A hatalmas, zengő hangú vendég, az
éppen arra járó leányfalui plébános volt, kezében egy nagy szál orgonával. Rövid beszédét így kezdte: "Prímásunk
kiterítve fekszik." És azzal fejezte be, hogy egyiküknek odaadta az orgonát, helyezze Szűz Mária szobra alá.

Mindszenty nevét akkoriban még a szemináriumban sem volt tanácsos kiejteni, halálának megemlékezéséhez bátorság kellett. Nem tűnik véletlennek, hogy Pusztasándor nem tartozott a kommunista rezsim kedvencei közé. Az emlék felidézése után Gábor atya felolvasta még a *Pók a tükrön* című költeményt.

Nekem nagyon tetszett ez az önirónikus vers, ez a bemutatás. Figyelni is kezdtem, hol hallok a költőről. Következő találkozásom egy antikváriumban történt vele, pontosabban a "Hegyre menet ritkulnak a fák" c. kötetével. Mint később Ferenc atya mesélte, egy bennfentes jó ember, aki ismerte Pusztasándort és tehetségét, Móricz Zsigmond véleményének hangoztatásával elérte 1969-ben, hogy felvegyék őt az Írószövetségbe. Éppen ez a kötet, amibe én beleakadtam, volt az első, amely 28 év után megjelenhetett. Egy emberöltőig az asztalfióknak írta a verseket!

A napokban derült ki számomra, hogy Almásy Béla bácsi is ismerte, még diákként a Ciszterci gimnáziumból. A későbbiekben pedig, Keszthelyi Ferenc atya idejében, többször is vitt neki őszibarackot Tétényből. És őrzi a "Személyre szólón" c. kötetét, amelyet a költő a hajdani szép emlékeket idézve neki dedikált.

Marczis Ferenc atya, a versek nagy ismerője gondolt arra, hogy az épülő hittanháznak adjunk nevet, kereszteljük el az egykori tétényiről, Pusztasándorról. Az Új Ember tavaly okt. 28-i száma megemlékezett róla, születésének 90. évfordulója alkalmából. Pont ezt a számot nem vettem meg! De "krónikás" vendéglátóm megvette, félretette és kölcsönözte is. A főbb életrajzi adatok:

1911-ben született, egy somogyi kis faluban.

Somogyból költöztek Téténybe.

1929-ben érettségizett (Naszályi János - Emil - osztálytársával együtt), szeminarista lett,

1932-33-ban Rómában tanult és esztétikából doktorált,

1933-34-ben Shvoy püspök titkára volt,

1934-ben szentelték pappá,

Pilisvörösváron, Ráckevén, Ercsiben volt
káplán,

1937-től élete végéig Leányfalu plébánosa.

Közben táborigénylőként megjárta a
frontot.

Egy műtét utáni vérrög végzett vele 1983-
ban.

Költői életműve 16 kötet. Ebből vendéglátómnak "A tű foka" című könyvével együtt én hárommal találkoztam. Pedig rövid vagy hosszú, klasszikus vagy modern versei meleg szívről, bölcsességről, eleven szellemről, fantáziáról tanúskodnak, olvastatják magukat. Az Új ember cikkírója Németh László gondolatát idézi: A költő megírja versét, de a költemény csak akkor lesz kész, ha az olvasók táborra, ha a költő népe azt befogadják. Ugyancsak adósai vagyunk mi tétényiek is Pusztasándornak! Elkalandoztam az esküvői képtől. A vőlegény haja már hófehér, de ma is hullámos, a menyasszony tekintete most is eleven, fiatalos. (És milyen finom kávé főz!) Még sok tétényi "mesét" szeretnék hallani Radeczky János bácsitól és Stefi nénitől.

Kiküldött munkatársunk jelenti...

Munkatársunkat a cége pár hónapra kiküldte dolgozni az anyavállalatához nyugatra. Jól érezte magát ott, meg azért persze szegénynek.

Keresztény ország ez, amint beköszöntött az advent, pazar fények gyúltak minden városban, faluban. A nagyon barátságos kereskedők és befektetők Krisztus Gyermek Vásárnak nevezték el a fényár alatti csillogó-villogó árutömeget, s a rádiókból, a temérdek TV csatornáról a különféle reklámokat most vidám, kedves Mikulások ontották érces hangon. Munkatársunk csak ámult, bámult. És halványan felderengett benne valami a lelki szegénységről...

December 23-án, délután templomunkba, az idősek karácsonyára vitte munkatársunkat a hírlevélírói kíváncsisága. Nyolc fiatal, kedves lány készült szép műsorral. Összeállításukban versek, prózák, énekek, hangszerek szóltak a várakozásról, a Megváltóról, a karácsonyról. Kezükben gyertya lobogott.

Munkatársunk lélekben gazdagnak érezte a kis csapatot és az általuk így megajándékozott hallgatóságot.

Többen el is érzékenyültek. Munkatársunk már eléggé az elején, amikor Andi szívhez szólóan énekelte a kiskúnsági népdalt: „*Mostan kinyílt egy szép rózsavirág.*” Jó volt újra otthon, a gyökereknél.

A lányok megérdemlik, hogy név szerint most itt is szerepeljenek:

Barta Gabi,
Dombi Anikó,
Kuzmich Dodó, Kuzmich Kinga, Kuzmich Veronika,
Szeibert Andi, Szeibert Kati,
Verespey Ági
(Csellón közreműködött Szeibert Nóri, hegedűn Hegyi Balázs)

ke

A (nagy-tétényi család) kisközösség a Parasztkantáta dallamára komponált alábbi verset szerzette és adta elő Ferenc atya búcsúztatása alkalmából:

Ü-üdv rád s plébániád népére te jó ma-agot ve-ető.
Te-e mindig óvtá-ál bennünket ha jött a-a zord i-idő.
Ím eljöttünk most búcsúzni midőn új he-elyre-e megy.
Szi-ívedbe-en mi-in-di-ig őri-izd meg Nagyté-té-ény emlé-ékét.

A Taizé-i találkozó eseményei egyházközségünkben (a szervezői oldal)

Ahogy azt már sokszor hallottuk, december 28-a és január 1-je között egyházközségünk 38 fiatal látott vendégül a budapesti Taizé találkozó keretében. A fiatalok Németországból, Ausztriából, Szlovákiából, illetve Lengyelországból érkeztek.

December 28-án 9 órától vártuk vendégeinket az újonnan elkészült gyönyörű közösségi házban meleg teával és süteménnyel (köszönet érte!). Első vendégeink fél 12 körül érkeztek Szlovákiából, és kellemes meglepetés volt számunkra, hogy az egyikük beszélt magyarul. A többségük hárm-as-négy-es-ötös csoportokban érkezett, kivéve a lengyeleket, akik egyszerre tizennyolcan lepték el a közösségi házat. Az egész napos fogadás alatt (este 10-ig) történt néhány érdekes eset. Például estefelé érkezett egy román lány, aki a budatétényi egyházközségbe indult, de útközben eltévedt. Szegénnyel kénytelenek voltunk közölni, hogy rossz helyen jár. Ám nemsokára (Németh András jóvoltából) jó helyen volt.

A mi feladatunk az volt, hogy a délelőtti programokat szervezzük meg, hiszen a fiatalok a délutánt és az estét a Hungexpón töltötték.

December 29-én a délelőtti vendégeinkkel együtt a barossi templomban töltöttük, ahol résztvettünk a reggeli imán, azt követően pedig meghallgattuk a Fodor család zenéléssel egybekötött bemutatkozását, tanúságtételét. Megérte elmenni és meghallgatni.

December 30-án, vasárnap a fiatalok velünk együtt vettek részt a tízórai szentmisén, majd a misét kiscsoportos beszélgetések követték, amelyek témáját Roger testvér (a taizéi közösség alapítója) levele, illetve az egymással való megismerkedési vágy szolgáltatta.

December 31-én a napot reggeli imával kezdtük, majd Szeibert András tartott előadást egyházközségünkről és a Hálóról. (Ezúton is szeretnénk megköszönni a segítséget, amelyet az általa tartott előadás nekünk jelentett.) Erre a programra eljöttek néhányan az egyházközség tagjai közül is, ami külön örömünkre szolgált. December 31-e az év utolsó napja révén szilveszteri programot szerveztünk a barossiakkal együtt. Éjjel 11 után virrasztás (ima a békéért) volt az ottani templomban, majd éjfélkor átmentünk a szomszédos iskolába, ahol a nemzetek ünnepével, szilveszteri bulival folytatódott az ünneplés.

És elérkezett **január elseje**, a búcsú napja. Ismét a fiatalokkal együtt vettünk részt a szentmisén (bár mintha néhány vendégünk nem találta volna meg a templomot).

A mise után csoportszinten elbúcsúztattuk vendégeinket, akikkel addigra összebarátkoztunk: címeiket cseréltünk, hogy továbbra is tarthassuk az itt megszületett kapcsolatokat. Elkészültek a csoportképek, amelyek kint láthatóak a templom előcsarnokában. Ezután következett az ebéd. A fiatalok többsége családnál ebédelt, a többiek a közös-

segi házban láttuk vendégül finom gulyással és somlói galuskával. A találkozó fizikailag az ebéd utáni búcsúval véget ért.

Nem véletlenül hangsúlyozom, hogy fizikailag. Amikor minden vendégünk elment, annak ellenére, hogy olykor fárasztó volt a szervezői munka, hirtelen minden üres lett. Hiányoztak a fiatalok, akik öt nap alatt a szívemhez nőttek, és határozottan rossz volt úgy hazamenni, hogy holnap nem találkozhatom velük. Ezt persze csak a saját nevemben írhatom, de nem lepődnek meg, ha a többiek is hasonlóképpen éreztek volna. Fáradozásunk azonban megérte, hiszen mi is jól éreztük magunkat, és ami a legfontosabb, a vendégek is, akik közül többel tartjuk továbbra is a kapcsolatot. Ez a legnagyobb öröm számunkra. A „taizéi érzést” az egyik német fiú fogalmazta meg a legtalálóbban: „számomra Taizé soha nem ér véget. A találkozó benyomásait megpróbálom beépíteni a mindennapjaimba. Ez nem könnyű, de ez az egyetlen lehetőség a taizéi lelkiség folytatására”

Végül, de nem utolsósorban szeretnének köszönetet mondani mindenkinek, aki segítette a munkánkat (a teljesség igénye nélkül): Balázs atyának, a szállásadóknak, az ebédet adóknak, Szeibert Andrásnak, Koncz Andrásnak (az éneklésekért), Papp-Váry Lászlónak és feleségének (a finom elsejei ebédért), Bácsi Lajosnak (a türelméért), és mindenkinek, aki a segítségünkre volt az öt nap alatt (pl. süteményekkel, az ebédnél stb.). Reméljük, mindannyiukban szép emlékként marad meg a találkozó.

Ági

Véget ért valami?... Vagy éppen, hogy most kezdődik el?

2002 január elsején véget ért a budapesti Taizé találkozó itt – nálunk – Nagytétényben is.

A fiatalok hazautaztak, a szállásadó családok rendet raktak, a lengyel vendégek megszállta közös szállást is tisztán visszakapta a Reménysugár Rehabilitációs Intézet. De vajon ezzel egyszer s mindenkorra le kell zárunk azt a csodálatos 5 napot, amit együtt töltöttünk?

Semmiképpen sem.

Január még az utómunkákkal telik. A szervezők – akik végig segítettek bennünket a helyi előkészületekben – január 19-én szombaton a mise után megköszönték mindannyiunknak, hogy otthont adtunk a 38 külföldi fiatalnak. Sőt ajándékokat is kapott a nagytétényi egyházközösség. Két ikon, taizé-i imafüzet és korábbi találkozókról készült fényképekkel illusztrált füzetecske továbbá zene kazetta került elő a taizé-i testvérek „puttonyából”.

Január 20-án vasárnap délután pedig egész Budapestet szeretettel várták a Szent József templomba énekekkel tarkított közös imádságra.

Másnap –hétfőn- pedig majd minden testvér visszatért a kis francia faluba csak néhányan maradtak itt adminisztratív ügyeket intézni.

Azonban a közös imán még felhívták a figyelmünket arra, hogy a java csak most kezdődik. A találkozó alatt Budapest és vonzaskörzete is jobban megismerte egymást. Falvak, kerületek közösségei dolgoztak a „közös ügyért”. És valóban a nagytétényi és a barossi egyházközösség között is kisebb lett a távolság, hiszen több közös programunk során hosszabb időt együtt töltöttünk, jobban megismertük egymást.

Az, hogy a találkozó magyar közösségeket kovácsolt össze, adta a szervezők ötletét, hogy a 3 egyházmegyében összesen 8 ikont indítsanak útnak. Ebből 5 Budapestet fogja bejárni, mint egy vándor jelkép. Egy ikon egy plébánián 1 hetet fog „eltölteni”. Közös imákkal vehetjük körbe, mialatt emlékeztet az együvé tartozásra, és figyelmünket egymás felé fordítja, legalább addig, amíg egyik egyházközösség átadja a másiknak.

Ez hivatott biztosítani azt a folytonosságot, hogy a taizé-i találkozó ne csupán egy valamikori jó program szépülő emlékévé fakuljon, hanem, hogy a tartalma maradjon mindig velünk.

Mindannyiunkat érinti továbbá az is, hogy a taizé-i testvérek egész Budapestet szeretettel meghívták falujukba: Taizébe.

Egész évben mehet bárki, aki csak akar! A tömegetől sem kell tartani, mert ott évközben átlag 300 vendéget fogadnak, ami nyár közepén sem haladja meg a 6 ezret szemben a budapesti 60 ezerrel! Egy hetes programok vannak, de bárki maradhat 2-3 hétre vagy 1 hónapra, sőt 1 évig is vendégül látják, aki maradni szeretne.

A nagy héten és július, augusztusban külön buszok viszik az utazni vágyókat Budapest- Pozsony- Taizé útvonalon (és vissza ugyanígy).

A Taizében töltött hét, útiköltséggel együtt a magyaroknak kb. 28.500,- Ft/fő, amiből a buszozás oda-vissza kb. 23.500,- Ft tehát többheti tartózkodás esetén csak a különbséget kell ismét kifizetni.

Van tehát folytatás... ami, - hogy milyen lesz- most már csak rajtunk, *magyarokon* múlik.

A szervezők pedig ezúton is szeretnének köszönetet mondani minden segítőkéznek. Szállásadóknak és ebédrel vendéglátóknak süteménnyel és egyéb finomságokkal készülőknak, az előadóknak és jelenlévőknek, vagyis fiatalnak és idősebbnek- egyszóval minden nagytétényinek!

Attila

„Mert amiként különb-különb tájakról és tartományokból jönnek a vendégek, úgy különb-különb nyelvet és szokást, különb-különb példát és fegyvert hoznak magukkal, s mindez az országot díszíti, az udvar fényét emeli, s a külföldieket a pöffeszkedéstől elrettenti. Mert az egynyelvű és egyszokású ország gyenge és esendő. Ennélfogva megparancsolom neked, fiam, hogy a jövevényeket jóakarátúan gyámolítsad, és becsben tartsad, hogy nálad szívesebben tartózkodjanak, mintsem másutt lakjanak.”

/ Szent István király intelmei Imre herceghez /

„A békét éreztem picit eljönni...”

(Taizé-vel kapcsolatban)

Családunk 3 fiatalot várt vendégségbe. Már hetekkel azelőtt megkezdődött az izgalom, hogy milyen lesz ez az egész. Izgatottságunk abból is eredt, hogy mi azelőtt, mielőtt a felhívás elhangzott volna, soha nem is hallottunk a taizé-i zárandokútról, semmit ennek szellemiségéről, teljesen új volt mindannyiunk számára ez a vallásos ifjúsági találkozó. Azután ahogy közeledett a december 28-a, és egyre többet hallottunk róla, és a Tisztelendő Úr bevont minket, vendéglátókat és a többieket a szervezésbe, akkor tudtunk meg apránként erről sok mindent.

Azért nem mondom, hogy mindent, mert akik már régebben tudtak erről, sőt talán Taizé-ben is voltak, biztosan jobban ráéreztek ennek az ízére. Most, hogy túl vagyunk rajta, úgy érzem (egész családom nevében nyilatkozva), hogy örömet szerzett nekünk ez a találkozó. Egyértelműen állítom, hogy szívesen vállaltuk a vendéglátó szerepkört, örülünk a fiataljaink megérkezésének, ők is szeretettel voltak a mi irányunkban. Tőlünk telhetően igyekeztünk jó körülményeket biztosítani számukra, igyekeztünk kontaktusba vonni őket mifelénk, és hazánk felé.

Tudatában voltunk annak, hogy ez egy keresztény összejövetel, mégpedig főleg a fiatalság számára. És helyeseltük az összejövetel lényegét, a keresztény vallásban való elmerülés ilyen fiatalos módját, mely reményeink szerint átível a 20. századból a 21. századba, és még tovább is.

A békét éreztem picit eljönni, a szeretetet és tiszteletet átlengeni Budapest...Európa...az egész világ fölött. Így gondoltam, és ezt így is éreztették velem a „mi” fiataljaink, és mind a többi is. Keresztény mivoltunk jó irányba terelgeti azokat a fiatalokat, akik ide eljöttek (és akik ugyan nem jöttek el, de otthon – Európában – várják vissza az élményeiket elmesélő barátait).

Úgy éreztem ez alatt a pár nap alatt, hogy akik idelátogattak, nem fognak bennünket /se/ bántani, nem akarnak rosszat, és keresni fogják a későbbiekben is az összhangot vallásban és másban is.

Merem remélni azt is, hogy azok a családok, akik vendégeket fogadtak, egy kicsit jobban összekovácsolódnak, és a jó érzéseink bátorítanak bennünket az egymás megértését, megismerését elérni.

Tételesen kívüliekkel is beszélgettem, és minden családtól jó, pozitív véleményt hallottam úgy a náluk volt fiatalokat illetően, mint ennek a találkozóhoz az egész lényegét tekintve.

T.GY-né

Ifjúsági találkozó a Hungexpón

A taizé-i testvérek 1978 óta minden évben megrendezik Európa más-más országában a fiatalok európai találkozóját.

Budapesten éppen 10 éve, 1991-ben volt először ilyen találkozó, s most másodszer. Akkor a Sportcsarnok, most pedig a Hungexpo adott otthont a nagy közös imaóráknak. A fiatalok délelőttönként a helyi egyházközségek programján (imaóra, előadás, kiscsoportos beszélgetés) vettek részt. Ebédet a Hungexpón kaptak, utána déli imaóra. Délután fakultációk, majd vacsoraosztás és közös esti ima 21, 22 óráig. Ezekon körülbelül 60 000 fiatal vett részt. El lehet képzelni amint ennyi ember a tömegközlekedési járműveken, majd gyalog igyekszik a Hungexpo felé. Nem mindennapi látvány! Sok utas nem értette, hogy mi történt. Úgy tűnt, a külföldi fiatalok „megszállták” a várost. A metróval való közlekedés időnként már-már lehetetlenné vált. (Elnézést kérünk azoktól, akiknek kellemetlenséget okoztunk!)

Megérkezve a Hungexpóra, a külföldi fiatalok sorokba rendeződtek, megkapták a vacsorájukat, melyet egy erre kijelölt nagy csarnokban elfogyasztottak. Forró teát is osztottak minden este. Aki akart, elvonulhatott az úgy nevezett csendcsarnokba, ahol lehetőség volt az elcsendesedésre, elmélkedésre, lelki beszélgetésre, szentségimádásra. A különböző nyelvekre lefordított *Taizé-i levél* alapján is lehetett itt elmélkedni. Ennek címe: „Szeress és mondd el az életeddel!”

A találkozó számomra legszebb része a közös esti imaóra. A helyszín két hatalmas csarnok. A szemközti oldalfalon végig narancssárga leplekből van a háttér, rajta nagy ikonok, és rengeteg égő gyertya. Középen elől a *Taizé-i kereszt*, közelében taizé-i testvérek, szerzetesek. A hatalmas csarnok megtelik fiatalokkal. Olyan sokan vagyunk, hogy össze kell húznunk magunkat. Török-

ülésben ülünk, szivacson, kabáton, ami van. Kezünkben lap a taizé-i énekekkel. A zenészek zenélnak, a sok fiatal pedig, ki-ki a saját nyelvén, vagy épp egy bizonyos nyelven énekel. Ezek az énekek egyszerűek, rövidek. Újra meg újra ismétljük őket együtt. Ilyen sokan. Ilyen sok nemzetből. Közben szívünk és lelkünk nyugalmat, békét, reményt talál. Megerősítést kapunk Istentől és egymástól, akik jelen vagyunk. Így hangzik például az egyik, számomra kedves taizé-i ének szövege: „Jézus életem, erőm, békém. Jézus társam, örömöm. Benned bízom, Te vagy az Úr. Már nincs mit félnem, mert bennem élsz. Már nincs mit félnem, mert bennem élsz.” A sok ének között vannak könyörgések, dicsőítések (szintén énekelve), van bibliai részlet, Roger testvér gondolatai, csönd és újra énekek. A csarnok különböző területein lévő hangszórókból más-más nyelvre fordítva hangzik el az olvasmány. Amikor a csarnokba belépünk, ezt figyelembe véve keresünk helyet magunknak. Az imaóra vége felé a taizé-i keresztet lefektetik a fiatalok közé, akik térdelve, imádkozva gyűlnek köréje. Szemléltetve ezzel azt, hogy a megfeszített Krisztus önmagát adta oda értünk, nekünk. (Az egyetlen kicsit negatívabb tapasztalatom az volt, hogy az imaóra második felében azoknak, akiknek a távolság miatt hamarabb haza kellett indulniuk, nem sikerült elég csöndesen távozniuk.)

Összehasonlítva más taizé-i találkozókkal (Bécs, München, Milánó), azt mondhatom, hogy ugyanaz az érzés született meg bennem, mint máshol. Időnként az a furcsa gondolatom támadt, hogy nem itthon, nem is Budapesten vagyok, hanem én vagyok egy másik országban. Teljesen mindegy, hogy éppen melyik nagyvárosban vagyunk, mi egy **NAGY CSALÁD**-ot alkotunk.

Maya

PIROSKA ÉS FARKAS

meglátogatták a megbetegedett Muszkli Misit. Beszámolták mi történt az iskolában, megmutatták a pótolni valót. És el-ámultak mennyi Schwarzenegger kép borította Misi szobájának falát. Egymás szavába vágva mesélték azután otthon nagymamának a különböző filmrészleteket.

- Amikor még alig volt néhány készülék, szomszédok, ismerősök összegyűltünk egy-egy TV-s családnál és reszketve,

felsikoltva néztünk egy francia folytatásos filmet, a Belfegort – fogott a mesélésbe most nagymama. - Ha azt a filmet ma lejátszanák az iskolában, az osztályotok egy darabig dülne a nevetéstől, aztán kidobnátok a videóból. Az azóta elmúlt negyven év alatt a filmszakma nagymoguljai megtanulták fergeteges iramban, másodperc pontossággal adagolni az izgalmas, sokkoló jeleneteket. Tudják azt is, hogyan kell „felépíteni” a közönségnek mindig új sztárokat. Azt is írták az újságok, hogy a Csillagok háborúja, meg a Jurassic Park milyen hallatlanul fejlett technikát alkalmazott.

- Bizonyára van ezekben a filmekben sok jó ötlet, új trükk, amivel a TV vagy a filmvászon előtt sok embert tudnak lebilincselni. De hát ennyi lenne a fejlődés?

- Eszembe jut egy évvel ezelőtti márciusi este. Fantasztikus szavalóesten vettem részt. Az ősz, bárdolatlanok, korszerűtlenné tartott, a fiatal apródok által kigúnyolt hős, Toldi Miklós végnapjait mesélte, Arany János szavai, verssorai szerint a gyönyörű orgánumú előadó. Micsoda szeretettel beszélt Toldi az agg, mellőzött harcosról, fegyverhordozójáról, Bencéről. Talán csak két sorban írja le a költő Toldi édesanyjának sírkeresztjét, de micsoda sorok ezek! Milyen szívmengető és szívszaggató versszakok, fejezetek! Palotaként felépített gondolatok! Sajnos romlik a memóriám, elhomályosulnak a részletek, de egy év után is érzem az előadás varázslatos hangulatát, ma is potyognak a könnyeim! Áldja meg az Isten azokat, akik nem hagyják elfelejteni, hanem felmutatják ezeket a kincseinket.

- De nektek is vannak hasonló élményeitek. Hogy élveztétek, mikor nyári szünetben, a Balatonnál nagypapa esténként olvasta nektek a János Vitézt. Az idén vigyék le magatokkal a Toldit. Aztán majd a Toldi szerelmét, a Toldi estéjét. Szép mese, izgalmas krimi, szerelmi történet lesz.

- Hát igen, én már öreg vagyok, ilyen az izlésem. És nekem a legóriásibb plakát vagy legszuperebb mozi legtökéletesebb testű filmcsillagjánál is százszor szebb, ezerszer kedvesebb Toldi szerelme, Piroska.

Nagymama tartott egy kis szünetet, vett egy nagy levegőt és csillogó szemekkel így folytatta: - No, ha szeretitek a konzervatív módon elkészített szilvalekváros barátfülét, akkor futás kezdetét mosni, teríteni!

ke.

*A pénzen vehetsz ágyat, de alvást nem,
vehetsz házat, de otthont nem,
vehetsz szexet, de szerelmet nem,
vehetsz órát, de időt nem,
vehetsz könyvet, de tudást nem,
vehetsz pozíciót, de tiszteletet nem,
vehetsz gyógyszert, de egészséget nem,
vehetsz vért, de életet nem.*

***** Naptár *****

február 02.	Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe
február 03.	Szent Balázs püspök és vértanú napja (balázsáldás)
február 09. 14³⁰	Hittanos farsang a plébánián
február 13.	Hamvazószerda a farsangi időszak vége és a Nagyböjt kezdete (szigorú böjti nap)

KRÓNIKA

advent

Népszerűek voltak idén is a roráték, az adventi reggeli miséken 40-50 fő volt a létszám. A Szállást keres a Szent család hagyományban is tovább szövédték az ismeretségek, kapcsolatok az egyházközség családjai között. Köszönet a szervezőknek!

december 22.

Hagyományaikhoz hűen az idén is betlehemezett egy kb. 10 fős csapat, kb. 10 családnál jártak. Napjainkban különlegesnek számító produkciójukat nemcsak meghívóik értékelték, erélyes férfi fellépésre volt szükség, hogy egy elragadtatott, ám ittas rajongójuk lemondjon a közös szereplésről.

december 23.

Idősek karácsonya a templomban.

december 24.

Pásztorjáték gyermekeknek a templomban.

dec. 28.-jan01.

A bizalom zárándokútja a földön, Taizé - F fiatalok európai találkozója Budapesten. Nagytétényben vendégül láttunk 38 főt.

**Adjál nekem Uram, bátorságot ahhoz, hogy megváltoztassam azt, ami megváltoztatható,
higgadságot, hogy elviselhessem a megváltoztathatatlant és
bölcsséget, hogy meg tudjam különböztetni ezeket egymástól!**

(fohász a XVIII. századból - Christoph Oetinger, svájci püspök)

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András	(1225. Budapest, Batthyány u. 34.	Tel: (1) 424-0252),
Koncz Endre	(1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.	Tel: (1) 207-5977),
Németh András	(2440. Százhalombatta, Erkel Ferenc krt. 46.	Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelesszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.